

Urodził się 22 stycznia 1912 roku w Warszawie w rodzinie Mariana i Olgi z Szyłowów. Po ukończeniu Gimnazjum Czackiego w Warszawie studiował na Uniwersytecie Warszawskim, gdzie w 1935 ukończył Wydział Matematyczno-Przyrodniczy.

W latach 1934–1939 pracował w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie i jednocześnie uczył w Gimnazjum im. M. Reja.

W latach 1940–1945 był więziony w obozie jenieckim w Woldenbergu, prowadził tam tajne zajęcia z matematyki.

W latach 1945–1972 pracował na Uniwersytecie Łódzkim: był dziekanem Wydziału Matematyczno-Fizyczno-Chemicznego (1958–1965), prorektorem (1965–1968) i rektorem (1968) oraz dyrektorem Instytutu Matematyki (1970–1972).

W okresie 1947–1962 pracował równocześnie na Politechnice Łódzkiej, gdzie kierował Katedrą Matematyki oraz był prodziekanem i dziekanem Wydziału Chemii. Także w latach 1945–1950 uczył w szkołach średnich i był ich wizytatorem.

W 1950 roku na Uniwersytecie M. Curie-Skłodowskiej w Lublinie obronił pracę doktorską *Le maximum d'argument des fonctions univalentes bornees* („Annales UMCS”, 8/1950). W 1955 roku został mianowany docentem, w 1957 profesorem nadzwyczajnym, a w 1967 profesorem zwyczajnym Uniwersytetu Łódzkiego.

W latach 1970–1972 był redaktorem naczelnym „Matematyki”, w której zamieszczał swoje artykuły. Opublikował 26 prac naukowych, trzy podręczniki akademickie, w tym wielokrotnie wznawianą pięciotomową *Matematykę* (1956–1958), oraz 12 podręczników szkolnych do geometrii, trygonometrii i rachunku prawdopodobieństwa. Jego prace dotyczyły głównie ekstremalnych zagadnień geometrycznej teorii funkcji analitycznych.

Zmarł nagle 14 grudnia 1972 w Łodzi.

Zbigniew Jerzy Jakubowski